

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkkerk; Ds. R. Kok, Ameide; Ds. H. van Leeuwen, Rotterdam-West; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

De twaalf-jarige kranke onder het vonnis des doods tot Jezus

Deze van Jezus horende, kwam onder de schare van achteren, en raakte Zijn kleed aan;

want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.

Markus 5 : 27, 28.

Het opschrift boven deze meditatie zegt ons reeds genoeg. Zij was krank en dat al 12 jaren. Wij zouden zeggen: het was een verouderde kwaal.

Nu zijn er ziektegevallen waar je oud mee worden kunt. In dit geval niet. Haar levenssappen ontvloten haar. Zij zag er slecht uit en verzwakte gedurig meer en meer. Dat kwam niet, dat ze deze kwaal verwaarloosde! Integendeel. Zij heeft er alles voor gedaan. Veel medicijnmeesters afgelopen.

Gedurig weer geprobeerd om beterschap te bereiken.

't Liep altijd weer op een teleurstelling uit. 't Is voorwaar geen wonder wanneer men dan moedeloos wordt.

't Was iemand, waarvan wij zouden zeggen dat ze met de dood in haar schoenen liep. Het woord voor kwaal in het Grieks gebruikt, zegt dat het een gesel voor haar was. Zij werd telkenmale met haar kwaal gekonfronteerd, en het was steeds een geseling voor haar. Veel lijden en veel teleurstellingen en als resultaat, al het hare kwijt en de kwaal erger. Waarom wordt ons dit nu beschreven? Zeker, om ons te melden dat er geen grenzen zijn aan Jezus' macht. Wij geloven, dat het tevens beschreven is om ons onze eigen geestelijke kwaal te ontdekken. Wat de zielekwaal van een ieder van ons betreft, staat dit ziektebeeld niet ver van ons af. Ja, heeft het een geweldige overeenkomst.

Het ergst is, dat men een ziekte onder zijn leden heeft en dit niet weet. Onze tijd spreekt in dit opzicht boekdelen. Er wordt beweerd, wanneer men er tijdig bij is, dat soms zo'n ongeneselijke ziekte nog genezen kan worden. Door onszelf wordt zo'n kwaal niet bemerkt, doch de medikus zegt het ons. Wanneer wij dan de dokter geloven, weten wij dus dat we zulk een ziekte hebben.

In het natuurlijke falen de middelen veel. Wat het geestelijke betreft, moet ons ook medegedeeld worden wat onze kwaal is.

Dat wordt ons inderdaad in het Woord van God gedaan! De Heere zegt het ons in Zijn Woord onomwonden, en wat Hij zegt is de absolute waarheid.

't Ergste is, dat niemand onzer dit van nature weet, en 't is nog erger, dat wij dit zelfs toestemmen en — alles blijft bij het oude.

Een voorbeeld? Wanneer de Heere zegt: „arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen?”

Wie onzer onderschrijft dit niet, en stemt het niet toe? Weet ge hoe het komt, dat wij alles kunnen toestemmen, en toch dezelfde blijven?

Omdat wij i.d.o. geestelijk dood zijn! Dit is geen verontschuldiging, doch alleen maar een vergroting onzer ellende, door onze eigen schuld.

Ook hierbij gaat de spreekwijze op: waren er geen zonden, er waren ook geen wonden, zowel natuurlijk als geestelijk.

Wij hebben nodig, dat de Heilige Geest ons daarvan overtuigt, en dan beseffen wij onze geestelijke kwaal.

Deze kwaal is smartelijk en dodelijk.

Met recht baart ons deze kwaal veel leed en smart en wordt het een gesel voor ons.

Onnodig te zeggen, dat zo iemand alles doen zal wat mogelijk is, om daarvan verlost te worden.

't Gaat dezulken als deze vrouw! Beterschap? Ach neen, de kwaal wordt erger. 't Wordt hopeloos, net als bij deze vrouw. En hoeging het nu met haar?

Er staat, deze van Jezus horende. Hoeveel heeft zij gehoord? Dat weten wij niet. Wellicht hebben wij veel meer van Hem gehoord.

't Verschil zal hier wel liggen, dat wij zoveel gehoord hebbende, geen last of geen voldoen-de last van onze kwaal hebben.

Veel horende, komt er bij velen toch geen verandering. Het gaat ze niet als deze vrouw. Van haar staat geschreven, dat zij kwam. Haar kwaal en het gehoorde deed haar komen! Zij kwam en mocht eigenlijk niet komen onder de schare. Ze was een onreine, een uitgestotene. En toch kwam zij. De nood drong.

Wat deed zij? Zij raakte Zijn kleed aan, want zo zeide zij: indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.

Wat een kostelijke overlegging. Het gehoorde won het van de bestrijding, die zij wellicht zal gehad hebben.

De satan wil ons menigmaal met de Schrift van de Heere weg houden. Inderdaad, zij is doorgedrongen en genezen.

Wat liggen hier voor ons opwekkingen, vermaningen en waarschuwingen in. Wat moet het gedrag dezer vrouw velen veroordelen.

Wat doen wij met alles wat wij tot nu toe hoorden? Heeft het ons ook doen komen? Bracht het ons in de binnenkamer, om onze grote nood bekend te maken bij de Heere?

Zelfs hiertoe spoort het Woord van God ons aan. Wij, levende bij Gods Woord, staan toch zo ontzettend schuldig tegenover God, Die ons Zijn Woord gaf.

Wat wordt Gods Woord genegeerd. Wij laten Hem a.h.w. maar praten. Wat is de Heere oneindig lankmoedig, ondanks dit alles.

Deze vrouw kwam en ze ondervond direkt de uitwerking aan haar lichaam, toen zij Jezus' klederen aanraakte.

Insgelijks bekende de Zaligmaker, dat er kracht van Hem was uitgegaan. Wie op deze wijze met de Heere in kontakt komt, zal hetzelfde bemerken en ondervinden als deze vrouw.

VAN DE ADMINISTRATIE

Hartelijk dank aan hen, die mij proefadressen opgaven, waaraan ik het vriendelijk verzoek verbind om persoonlijk kontakt met die personen op te nemen, daar de ervaring heeft geleerd, dat dit het meeste sukses heeft. Ook ditmaal mochten wij weer aan giften en overbetalingen een bemoedigend bedrag ontvangen, nl. f 100,—. Een schone gelegenheid om een extraatje voor ons blad te geven is er, als u het abonnementsgeld gireert. Wij blijven weer belangstellend uitzien. Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm. Bewaar het Pand, v. Eeghenstraat 14, Alphen a.d.

v.d. L.

Bij Lukas staat, dat zij de zoom Zijns kleeds aanraakte. Mogelijk zal dit één der snoertjes geweest zijn, die bevestigd waren aan het kleed van elke Israëliet.

Wij kunnen daarvan lezen in Num. 15 : 38, 39. Het kleed was vierkant, en op elke hoek een snoertje of een soort kwast wellicht. Op dat snoertje een hemelsblauwe draad. Deze draad moest hen wijzen op de geboden des Heeren, om die te betrachten en te doen. Zij mochten niet de neigingen van hun hart en hun ogen nagaan, doch aan de geboden des Heeren gedenken.

Wat was deze blauwe draad een beschuldiger voor de Israëliet, hetzij dat hij bekeerd of onbekeerd was.

De Zaligmaker echter droeg Zijn kleed met snoertjes en blauwe draad geheel overeenkomstig de geboden des Heeren.

Onder deze geboden was ook dit om zo'n neergebogene als deze vrouw, die haar hulp bij Hem zocht, te helpen.

Dit gebod had Hij van Zijn Vader ontvangen, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Die tot Hem kwam, mocht Hij, doch wilde Hij ook niet uitwerpen. Deze twee werden tot elkaar gebracht door de trekkende liefde des Vaders. Wat zal die vrouw zich gelukkig hebben gevoeld. Doch wat gebeurt nu?

De Heere Jezus vraagt, wie heeft Mijn klederen aangeraakt? De vrouw kon niet verborgen blijven. Wat is ze bevreesd. Wat valt de genade voor Gods kinderen mede! Zij verwachten het oordeel. Eerlijk gemaakt voor God, zegt zij Hem al de waarheid.

Wat is dit een voorrecht, wanneer wij zo oprecht zijn gemaakt. Wanneer zij Hem al de waarheid gezegd heeft, wacht ze. Met eerbied gezegd, dan is het de tijd voor de Heere. En de Heere geeft haar antwoord; wel anders dan zij verwachtte.

Hij zeide tot haar: Dochter! Wat viel die aanspraak mede. Uw geloof heeft u behouden; Wat kroont de Heere hier haar geloofsmoed en geloofsdoorbraak.

Wat behaagt het de Heere, wannneer iemand door het geloof zo de toevlucht tot Hem neemt. Ga heen in vrede, en zijt genezen van deze uw kwaal.

Wat zal zij een vrede in haar hart gehad hebben. Zo gaat het iedere geestelijk kranke. Ook zij zoeken het vaak op plaatsen en bij mensen, waar zij niet geholpen kunnen worden.

Ondanks alle inspanningen ervaren zij, dat

hun kwaal erger wordt. 't Wordt bij hen buiten hoop. En als zij dan van de Heere Jezus mogen horen. Dan wordt het bij hen ook een uitgaan en een komen tot Hem. Bij Hem alleen kunnen zij geholpen worden, maar dan ook afdoende en geheel.

't Is de grote vraag, hoe het nu met ons staat. Een ongeneselijke kwaal hebben wij allen. Weten wij het? Wanneer de Heere ons daarvan overtuigt, is het niet tot ons verderf, doch tot onze genezing. Bange uren en dagen van smart en droefheid worden er dan doorleefd. Doch op Gods tijd zullen zij dan ook van Hem horen, Die juist voor hen op deze aarde kwam.

En dan gered te worden voor eeuwig. Ach, wie zal beschrijven wat dat is. Dit gaat elk begrip te boven.

Dat deze geschiedenis ons maar uitdrijve tot het gebed, opdat ook wij dit zalig onderwijs mogen ontvangen.

De eeuwige dood verdiend en het eeuwige leven te ontvangen. Gelukkig degene, die Hem nodig mag hebben bij aanvang en voortgang. Eenmaal zal er een tijd komen, dan zullen zij voor eeuwig genezen zijn. Dan zijn zij alles te boven.

Zalig hij, die Hem aldus leert kennen.

E.

R.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

49.

Wij hebben geluisterd naar de ervaring van Getrouw op zijn reis naar Sion. En nu is hij gekomen tot in de vallei Vernedering. Als vanzelf wordt hem th door de gevraagd: „Maar zeg mij eens, hebt gij niemand ontmoet in de vallei Vernedering?”

Want gewoonlijk ontmoeten de reizigers vanuit de stad Verderf hier veel tegenstand, om mogelijk, hen weer terug te naar die stad.

Het zou kunnen, maar dan is het toch een zeldzaam voorkomend geval, als men in deze gewesten geen tegenstand ontmoet. Hier komt men in aanraking met de schaduw des doods. En daar waar de dood vanuit de hel zijn schaduw verspreidt, moet men hem rakelings passeren en daarvan weet de vijand gebruik te maken. Voor de Pelgrim is het gaan door deze vallei een zware beproeving geweest. Hier heeft Getrouw een zekere Ontevreden ontmoet. Hij trachtte hem op allerlei wijze te bewegen met hem terug te keren, want voor hem was in deze omgeving geen eer te behalen. En begrijpelijk! Gelijk de vorst der duisternis Christus in Zijn gehele heilsopenbaring kwam te onteren, onteert hij allen die het door genade geleerd hebben Zijn voetstappen te drukken. In het geloof zijn we altijd één plant met Hem in Zijn vernedering. En dat leven kent Ontevreden niet. Hij is er afkerig van, hij geeft de heerlijkheid van Sion er voor prijs.

Denk er om, dat Ontevreden, als u komt in de vernedering, u ontevreden zoekt te maken. Het moet voor u, naar zijn oordeel, net als voor hem een ergernis zijn door deze vernedering heen te moeten naar Sion. Maar als het u duidelijk is, dat Christus de zaligheid heeft verdiend door zijn vernedering tot in de vloekdood des kruises, dan is het gaan door de vallei Vernedering voor u geen ergernis. Dan kan deze vijand u tot van Gods genade niet ontevreden maken, de smaadheid van Christus is u dierbaar geworden, meer waard dan al de schatten van de wereld.

Krenkend is het niet alleen voor Ontevreden, maar ook voor zijn vrienden Hoogmoed, Aanmatiging, Zelfmisleiding, Wereldse eer, die er zich niet weinig over zouden bedroeven als hij al zijn waardigheid zou afleggen om te trekken door het eerloze land der vernedering. En zo werd Getrouw van buiten af aangevalen om hem van binnen uit gaande te maken voor het staken van zijn reis naar Sion. „En wat gaaft gij hem ten antwoord?” Hoe hebt gij hem wederstaan?” vraagt de Pelgrim belangstellend aan Getrouw. Wel heel eenvoudig. „Ik zeide hem, dat, ofschoon allen, die hij daar noemde, recht hadden zich tot mijn bloedverwanten te rekenen, omdat zij dat ook inderdaad zijn naar het vlees, die band met hen toch verbroken is sedert mijn pelgrimstocht een aanvang nam. Zij hebben mij verloochend en ik hen, zodat wij elkander nu zo vreemd zijn als had er nimmer een verwantschap tussen ons bestaan”.

„Ik zeide hem ook, dat wat deze vallei betreft, hij daarvan een geheel verkeerde voorstelling had gegeven, want nederigheid gaat voor de eer, en hoogmoed komt voor de val”.

„Dus, zo zeide ik, wil ik liever door deze vallei gaande, de eer verwerven, die door de wijsten als zodanig beschouwd wordt, dan datgene te kiezen, wat Ontevreden boven alles onze genegenheden waard achtte”.

Getrouw heeft de vernedering lief, schaamt zich niet voor het dragen van de smaadheid van Christus. David heeft het niet nagelaten zich te vernederen voor de Heere bij het opbrengen van de ark, al werd hij er om veracht door Michal.

„En is het daarbij gebleven? Hebt gij anders niemand ontmoet in die vallei?” zo vraagt de Pelgrim aan zijn geliefde broeder Getrouw. „Ja”, antwoordt hij, „ook een zekere Schaamte, maar onder allen, met wie ik in aanraking kwam, geloof ik, dat niemand zijn naam met minder recht draagt dan hij. Van de anderen kon ik nog na enige redeneringen afkomen, maar deze lompe Schaamte liet zich door niets uit het veld slaan”.

Wat zeide hij dan wel tot u? Wat had hij toch wel op de pelgrims tegen?

„Wel, die lompe en brutale Schaamte, had allerlei bedenkingen tegen de godsdienst zelf. Het was voor een man, zeide hij, iets bekrompens, gerings, armzaligs, om zich met de godsdienst bezig te houden. Hij beweerde dat een teder geweten niet mannelijk of kloek was. Dat het kinderachtig stond een wacht te zetten voor zijn lippen en zich te beroven van de vrijheid, waaraan sterke geesten sedert onheugelijke tijden gewoon zijn.

Hij deed mij ook opmerken, dat slechts een gering aantal machtigen, rijken of wijzen ooit van mijn gevoelens geweest waren en dat ook niemand hunner daartoe gekomen was dan nadat zij zich hadden laten overhalen om dwazen te worden en vrijwillig alles te verliezen om, niemand weet wat, te gewinnen. Wat meer is, hij sprak met minachting over de verachte en lage staat van degenen, die golden voor de voornaamste pelgrims in de tijd waarin zij leefden; ook over hun onwetendheid en achterlijkheid in de wijsheid van deze wereld. En zo sprak hij nog een tijd lang door over allerlei dingen, te veel om op te noemen. Het was laf, zeide hij, om berouwvol en zuchtend zich huiswaarts te begeven. Het was schande om de naaste voor kleine overtredingen vergiffenis te vragen of onrechtmatig verkregen goed aan zijn eigenaar weer te geven. Ook beweerde hij, dat de godsdienst de mens afkerig maakt van de groten dezer wereld om enige ondeugden (hij noemde ze met zachte namen) en hem er toe brengt zich aan te sluiten bij en toe te voegen tot de geringen, omdat zij een met hem zijn in het geloof! „En vindt gij, zo vroeg hij, dat zelf ook geen schande?”

Hieruit blijkt ons al duidelijk dat Schaamte niet de minste schaamte kent. Hij is in de grond der zaak zo brutaal als de beul. Zonder blikken of blozen tast hij aan wat recht en redelijk, geestelijk en Goddelijk is. Schaamte schaamt zich niet voor de grootste gruwelstukken. Denkt er om, jonge mensen, dat Schaamte alles in het werk stelt je zo beschaamd te maken dat je nooit zult luisteren naar en spreken over de dingen der eeuwig-

heid. Maar de Heere zegt: „Zo wie zich Mij en Mijner woorden zal geschaamd hebben, die zal de Zoon des mensen Zich schamen wanneer Hij komen zal in Zijn heerlijkheid en de heerlijkheid des Vaders en der heilige engelen”. De Heere wil dat wij bezig zijn in de dingen van Zijn Koninkrijk en dat wij ons daar voor niet schamen. Zijn Naam, Zijn Woord en Zijn rijk heeft ten volle bestaansrecht, steunt op de allerheerlijkste rechtsgronden. En wat heeft Getrouw Schaamte op dat alles geantwoord? Hij zal het ons vertellen: „Ik wist het eerst niet wat hierop te antwoorden. Hij bracht mij zo zeer in het nauw, dat het bloed mij naar de wangen steeg. Schaamte merkte het op en zou mij bijna van mijn stuk gebracht hebben. Maar ik begon te bedenken dat hetgeen hoog is bij de mensen, een gruwel is voor God. En verder dacht ik, deze Schaamte zegt mij wel wat de mensen zijn, maar zegt mij niet wat God en zijn Woord is. En in de dag des oordeels zullen niet de heersende geesten der wereld ons ten leven of ten dode verwijzen, maar de wijsheid en het oordeel des Allerhoogsten. Daarom zo dacht ik: Wat God spreekt is het beste, al zouden alle mensen Zijn woorden tegenspreken! En ziende, dat God wil dat wij Hem zyllen dienen; dat Hij een teder en nauwgezet geweten aanprijst; dat Hij hen wijs noemt die dwaas willen zijn om het Koninkrijk der hemelen te beërven, dat een arme, die Christus bemint, rijker is dan de machtigsten dezer wereld, die Hem haten, zeide ik tot hem: Schaamte wijk van mij, gij zijt een vijand van de zaligheid mijner ziel! Zal ik voor u partij kiezen tegen mijn soevereine Gebieder? Hoe zal ik dan bestaan als Hij komt? Indien ik mij nu zou schamen voor Zijn werk en zijn dienstknechten, hoe zou ik dan op Zijn zegeningen kunnen hopen? Maar deze Schaamte was een vermetel booswicht; het was mij bijna onmogelijk mij van hem te ontdoen. Hij wilde mij maar niet loslaten en fluisterde mij telkens allerlei in het oor, om mij te wijzen op de zwakheden en gebreken die de vromen aankleven. Maar eindelijk zeide ik tot hem dat het vergeefs was verdere pogingen bij mij aan te wenden, want juist in die dingen die hij minachtte, zocht ik mijn hoogste eer. Zo wist ik mij eindelijk van hem te bevrijden en toen ik hem kwijt was, begon ik te zingen:

Beproeving vaak en veel,
Is 't deel.

Van die op 's hemels roepstem achten
Beproeving die het vlees behoeft,
Die altijd weerkeert, nooit vertoeft
En nu of straks op ons haar krachten,
Of ze ons verwinnen mocht, beproeft.
O pelgrims, toont dan waakzaamheid,
Gedraagt u mannelijk in de strijd.

A.

R. Kok

ATTENTIE

De les van een Baptist

Van een goede baptist valt veel te leren. Beschaamd kunnen zijn lessen vaak zijn. Ik dacht daaraan, toen ik iets las over de evangelisatie. Wij kennen het deputaatschap voor de Evangelisatie, en ieder zal toestemmen, dat deze arbeid niet één van de gemakkelijkste taken kan worden genoemd. Tenminste, de georganiseerde evangelisatie. In een persverslag las ik zelfs dat er maar drie gemeenten genoemd konden worden die „evangelisatie-minded” waren. Toevallig waren dat juist die gemeenten waar de evangelisatie-dominee zelf had gestaan. Maar de anderen.....? Zó erg scheen dat zelf in andere kerken te zijn, dat deze evangelist zijn mensen vaak naar andere kerken stuurde. Foei! Welke kerken dat waren, werd niet genoemd, maar ik vrees..... Misschien was het niet kwaad, als we eens naar de baptistische dominee Cox naar de kerk zouden gaan. Alleen 't is jammer dat deze dominee in

Australië zijn standplaats heeft.

De bekende Ds. Hegger nam namelijk een stukje van hem over in zijn blad: „De rechte straat”.

Hij schrijft daarin over surrogaat bekering, en in het verlengde daarvan over surrogaat evangelisatie.

Het stuk luidt als volgt: „De term „beslissing voor Christus” is de bijbelse termen van „bekering en wedergeboorte” gaan verdringen. Indien het alleen maar gebleven was bij het veranderen van die termen, zou ons bezwaar niet zo ernstig zijn. Dat is echter niet het geval. Maar met deze term „beslissing voor Christus” duidt men een ervaring aan, die allerm minst bijbels is, maar die zo dicht schijnt te staan bij wat de Bijbel beschrijft, dat het lijkt op een echt werk van Gods genade in het hart van een zondaar. Sommige evangelisten proberen de mensen tot de zaligheid te voeren, nog voordat zij zich bewust zijn geworden van hun enorme schuld, hun volstrekt verloren toestand. Zij waarschuwen hun hoorders niet voldoende, dat er bij hen geen enkel aanknopingspunt, geen enkele reden is, waarom God hen zou moeten redden. Zij hanteren in hun prediking te weinig de ploeg, die de aarde van de harten openlegt, om hen aan hun zonden te ontdekken. Ze gaan voorbij aan het totale onvermogen van de zondaar, om ook maar iets te doen voor zijn behoud.

Ze zijn er de oorzaak van dat menige „beslissing” geen echte wedergeboorte is geworden. Een proces dat te zijner tijd wellicht tot een wedergeboorte zou hebben geleid, werd door hen plotseling afgebroken, met vaak als gevolg het misgewas van een schijnbekerling.

In verschillende evangelisatiecampagnes wordt Christus voorgesteld als het „antwoord” op de kwalen van de wereld, en als een geneesmiddel voor alle psychologische en morele problemen van vandaag. Dat is op zichzelf wel waar, want Christus is inderdaad het antwoord op al die vraagstukken. Maar spannen we zo het paard niet achter de wagen? Het Evangelie heeft het allereerst ten doel om de mens te genezen van de dodelijke ziekte van de zonde, en van de verschrikkelijke gevolgen van de zonde, niet alleen in dit, maar ook in het komende leven. Het Evangelie ontmaskert de zonde als een belediging van de heilige God, Wiens wetten geschonden werden.

De prediking waarin Christus slechts wordt voorgesteld als een antwoord op de morele en psychologische problemen van onze tijd, heeft „psychologische” bekeringen teweeggebracht, die echter een ander gehalte hebben dan de bijbelse bekering.

Het woord „beslissing” verduistert de genade van God.

De nadruk komt dan te liggen niet op Gods soevereine barmhartigheid, die Hij vrij aan zondaren betoont, maar op de werkzaamheid van de zondaar, zodat de redding draait op het scharnier van „de wil van de mens”. Het is de oude ketterij van de redding door de werken, ook al is die ketterij dan in heel verfijnde vorm gevat, ook al wordt bij zulk een prediking onder „werk” het geloof verstaan.

Als je van de ene kant vertelt, dat de mens een gevallen natuur heeft, en dat hij dood is in overtredingen en zonden, en dan van de andere kant hem de raad heeft, om door zijn eigen wilskracht, zonder de hulp van de Heilige Geest, een beslissing te nemen voor Christus, dan breng je zo iemand in de war. Vaak worden zondaars opgeroepen om hun geloof in Christus te oefenen, alsof het zaligmakend geloof een natuurlijke aanleg van de mens zou zijn, die je tot ontwikkeling kunt brengen, terwijl het juist een vrucht is van de werkzaamheid van de Heilige Geest in ons hart.

Het lijkt wel, of de tegenwoordige evangelisatie steeds meer aan het verworpen is tot pelagianisme, dat de mens tot zijn eigen redder proklameert. Er is bij zulk een prediking weinig verschil meer tussen „een beslissing” om Jezus te volgen, en een besluit dat je met

nieuwjaar neemt om beter te gaan leven, want Christus wordt daarin voorgesteld als een beter leven. De levensgrote noodzaak van de nieuwe geboorte door de Heilige Geest komt geheel en al op de achtergrond vanwege de nadruk op „mijn beslissing”. Deze beslissingsprediking dreigt te onttaarden in het aanprijzen van een geloof zonder berouw, zonder zondebesef”.

Tot zover onze baptistische dominee.

Ik dacht, wij kunnen wel eens bij hem ter kerk gaan als ons evangelisatie-werk dreigt te onttaarden in allerlei „tam tam”, van spelletje zus en spelletje zo, en de eigenlijke boodschap niet op waardige wijze naar voren komt. Anders houden wij het maar bij dat dienstmeisje van Naaman, dat zo bewogen was over het lot van Naaman, maar ook zoveel krediet had op de God van Elisa, dat ze uitriep: „Och of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijn melaatsheid ontdigen”. ’t Is Naaman tot eeuwige zegen geweest.

M. Baan

Naar de CATECHISATIE

37.

De Drieëenheid Gods.

Zo hebben we met elkaar verschillende lessen behandeld over de eigenschappen Gods. Wie echter kan omvatten de grootheid Gods? Mensenwoorden komen te kort om uit te drukken wie en wat God is, ofschoon het die God behaagd heeft Zich op menselijke wijze van bevassing te openbaren. Maar het geloof doet alleen God kennen, zoals Hij Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft. En dat, namelijk het zaligmakend geloof brengt tot ootmoedige aanbidding van die God, Die in Christus voor diep-schuldigen een God van genade en barmhartigheid is.

Dit geldt ook van de leer der Drieëenheid Gods. Zij is met het verstand nooit te begrijpen. Het geloof belijdt haar, omdat God Zich also in Zijn Woord geopenbaard heeft, gelijk de Heidelbergse zegt in Zondag 8.

Deze belijdenis inzake de Drieëenheid Gods is te allen tijde bestreden geweest tot vandaag toe. Oude ketterijen zoals van Arius, Sabellius e.a. duiken telkens weer op, zij het onder een nieuw etiket. Denk aan de Jehovah-getuigen. Zij loochenen de Godheid van Christus.

Het komt ook hier bij onze bespreking weer aan op juiste onderscheiding. God is een drieëinig Wezen d.w.z. God is één in Wezen en drie in Personen. Dit is geen deling van het Goddelijk Wezen. We hebben bij de onmededeelbare eigenschappen Gods reeds gezien, dat God een eenvoudig Wezen is d.i. zonder samenstelling van delen. Het schepsel is samengesteld. God is één, ook al onderscheiden we verschillende eigenschappen in God. Gods gehele Wezen is rechtvaardigheid, maar ook tegelijk liefde enz.

Welnu, zo is het ook betreffende de drie Personen als zelfstandigheden. Zij bezitten alle drie het volledige Goddelijke Wezen, de één niet minder of meer dan de andere. Wel spreken we van eerste, tweede en derde Persoon, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Maar dit bedoelt geen rangorde aan te geven, doch alleen de wijze of manier van bestaan der drie Personen.

We mogen dus in feite niet zeggen: God bestaat uit drie Personen, want dit zou wijzen op deling. Maar God bestaat in drie Personen. Onze Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt dit ook duidelijk in art. 8: „Volgens deze waarheid en dit Woord Gods, zo geloven zij in een enige God, Die een enig Wezen is, in hetwelk drie Personen zijn”.

De geloofsvorm van Athanasius, achter in uw psalmboekje staande met die van Nicea, spreekt duidelijke taal over de leer van de Drieëenheid Gods en de wijze van Zijn bestaan in drie Personen.

Er zijn wel eens voorbeelden gegeven om de

drieëenheid Gods te verduidelijken. Maar elk beeld schiet daarin te kort. Zo is wel eens gewezen op een plant met drie kelken. Wanneer u de drie kelken ziet, zegt u toch niet: ik zie drie planten. Neen, het is één plant.

Wel kunnen we zeggen, dat de drie Personen openbaren hoe groot, hoe rijk, hoe algenoegzaam, hoe heerlijk het Goddelijke Wezen is. De Persoon van de Vader bezit het Goddelijke Wezen uit en van Zichzelf. Dit wijst op het woord „Vader”, bron, fontein, oorsprong. We noemen God niet Vader, omdat wij ook als mensen een vader hebben. Ons menselijk vaderschap is een afgeleid vaderschap. Ook hierin komt zo duidelijk uit, dat wij naar Gods beeld geschapen zijn. God bezit het *absolute, wezenlijke, eeuwige Vaderschap!*

Allereerst in betrekking tot de tweede Persoon, de Zoon. God is de eeuwige Vader van Christus, als Zoon. Zie zondag 13.

In de herschepping van de zondaar wordt God in Christus, uit genade, Vader ten opzichte van „aanneming” tot kinderen. (Dit wordt gekend in de weg van het ware geloof bij ontdekkend licht van de Heilige Geest. We merken dit op tegenover al dat vadergeroep in onze tijd bij zovelen, die blijken het ontdekkend werk van de Heilige Geest niet te kennen of zelfs zich vijandig van ware bevinding openbaren).

Anderzijds wordt het zulk een rijke bron van vertroosting, in de weg des geloofs het Vaderschap Gods in Christus te mogen beleven en genieten. In dit opzicht heeft de kerk betere tijden gekend dan nu, wat betreft de wasdom van het geloofsleven.

God is dus als Vader: *Bron, Oorsprong*. Vandaar dat Zondag 8 in zijn verdeling van de 12 artikelen spreekt van: God, de Vader en onze schepping.

D. w.z. in het werk der schepping treedt God de Vader op als de Hoofdpersoon. Maar dit betekent niet, dat bij de schepping de Zoon en de Heilige Geest niet werkzaam zouden geweest zijn. Dit leert de Heilige Schrift overduidelijk. Gen. 1: 2; Ps. 33: 6; Joh. 1: 3 e.a. plaatsen.

In een volgende les hopen we even stil te staan bij die eerste drie verzen van Johannes 1. In deze diepzinnige woorden van de evangelist liggen zulke rijke gedachten opgesloten. Maar het licht van Gods Geest is nodig om hiervan een stipje te mogen verstaan.

Besluiten we deze les met het zingen van Psalm 89: 4.

R'dam-W.

v.L.

Uit de **P**raktijk 18-19

De weg die de Heere met Zijn volk houdt, gaat doorgaans niet als op rozen. Wij lezen dat de tegenspoeden des rechtvaardigen vele zijn, en komt men in gesprek met mensen die door de Heere zijn aangezien, dan hoort men van de verschillende wederwaardigheden des levens waar men is doorgeholpen of nog in verkeert. Nu wordt de één wel meer met tegenheden bezocht dan de ander, dat is grotelijks onderscheiden en daar is de Heere vrij in; maar toch gezien de ervaringen is daar niemand voor gevrijwaard. Welke tegenheden worden ontmoet in werkring en maatschappelijke positie of in kerkelijke of huishoudelijke kringen, en wat een tegenheden ontmoet een levendgemaakt mens in zichzelf, zodat men tijden in het leven kent dat men zeggen moet: de ene tegenspoed volgt de ander op, is het niet in het uitwendige dan in het inwendige, zodat men bij ogenblikken de dichter begint na te zeggen: ik ben der tegenheden zat. Een mens die van nature is ondevindt ook de tegenslagen in het leven. Wat wordt men in zijn verwachtingen teleurgesteld en vervliegen de idealen. ’t Is een weldaad als men een toevlucht mag kennen waar men met al zijn moeiten en bekommelingen heen mag gaan. Maar er zijn ook gevallen dat men er niet onder kan komen, dat alles ons tegen schijnt te wezen, dat het opstandig gemoed zo gaande is, dat er geen

zicht is op Degene Die ons dat alles toeschikt, en de murmureringen bij dagen en bij nachten vele zijn, als de vragen opkomen: waarom moet dat nu zo, waarom moet mij dat juist treffen? Dan komt het wel openbaar wat een mens in zichzelf is: niet eens met de handelingen des Heeren.

In zulk een toestand verkeerde eens een goede bekende van ons in de crisisjaren voor de tweede wereldoorlog. Hij was maandenlang werkloos, nergens uitzicht op werk om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien, dit was menigmaal voor hem een oorzaak om zijn noden voor de Heere neer te leggen, maar steeds bleef zijn werkloosheid voortduren. Op zekere dag voor zijn woning staande, kwamen enkele buurtbewoners gepakt en gezakt aangelopen, gereed om op reis te gaan. Ook zij waren een lange tijd zonder werk geweest.

Op zijn vraag waar zijheengingen, antwoorden zij: wij hebben eindelijk werk gekregen, en gaan naar X, 't Is een karwei dat wel heel de zomer duren zal. In blijde stemming gingen zij op reis, maar onze vriend stond daar werkloos en zonder uitzicht. Diep terneergeslagen ging hij zijn woning in; wat een voorrecht hebben die mensen, en voor mij schijnt er geen mogelijkheid te zijn. Dit werd hem zo bang dat hij het niet meer harden kon; dit dreef hem uit in zuchten en smeken en in het erkennen dat het recht was als de Heere nooit meer naar hem zou willen omzien, daar hij zich geheel onwaardig bevond voor enige toeknik des Heeren ook in deze tijdelijke nood. Hier hielden alle murmureringen op en lag hij vlak voor de Heere, goedkeurende wat Hij hem toeschikte. In deze toestand werd hij teruggeleid naar waar de Heere hem gevonden had; hoe hij als een doemwaardig schepsel door Hem was aangezien; hoe in de grootste zielenood de Heere een weg tot verlossing in de Heere Jezus ontsloten had, en welke zaligheden hij uit die gezegende Persoon geproefd en gesmaakt had. Toen welde uit zijn ziel op: Gij hebt mij in het hart meer vreugde gegeven dan ten tijde toen hun koorn en most vermenigvuldigd werd; en wat een vertrouwen mocht hij toen beoefenen en een stilte en vrede in zijn hart ervaren ziende alleen op de getrouwheid Gods. De opstandigheid was weg en de tegenspoed was geen tegenspoed meer. Wat doet de Heere het licht opgaan in de duisternis niet alleen statelijk maar ook standelijk. Deze ontmoeting had onze vriend 's maandagsmorgens. Vrijdags daaropvolgend werd hem werk thuis gebracht waardoor hij een geheel jaar in het onderhouden van zijn gezin mocht voorzien.

Het is de ervaring dat als een ziel als een rechtloze met zijn noden en behoeften onder de Heere mag komen, en als een nietswaardige in zichzelf mag nederliggen, dat de Heere haastig is tot zijn hulp, en welke zoetheid wordt in dat bukken en buigen ontmoet. Op huisbezoek zijnde ontmoeten wij eens een vrouw die ook van tegenslagen kon spreken in haar leven; betrekkelijk nog jong zijnde verloor zij haar man door de dood en bleef zij achter met een aantal kinderen. En hoewel de kinderen wel in de uitwendige wegen volgens hun opvoeding wandelden, zo ligt toch altijd in het ouderhart een uitzien op de Heere ook die kinderen tot Zijn eer en vreze mocht bewerken. Op volwassen leeftijd werd haar zoon door een ernstige ziekte aangetast en moest een zware operatie ondergaan. Zeer bezorgd over de toestand van haar kind had deze moeder een zeer bedrukt leven, maar ook een aanklevend leven. Zij verhaalde ons welke werkzaamheden zij mocht hebben omtrent haar zoon, en hoe de Heere haar krachtig heeft ondersteund toen het met haar kind was als tussen hoop en vreze; hoe zij de Heere mocht toevallen, en kreeg te geloven niet alleen dat Hij machtig was om haar kind te behouden, maar ook dat deze weg niet ten dode zou zijn; en hoe dit laatste bestreden werd toe geen tekenen tot herstel merkbaar waren, hoe het geloof beproefd werd, maar ook de heerlijke uitkomst: haar zoon mocht geheel genezen weer thuis komen. Met gevoelige

aandoening vertelde zij ons deze zaken, waarin zij mocht ervaren wie en wat de Heere voor haar wilde zijn in deze weg van tegenheden. Welk een voorrecht als men in alle nood en omstandigheid tot de Heere mag vluchten en Zijn vertrouwen mag stellen in de God zijns levens.

Nadat wij die moeder de grote daden des Heeren hadden horen vertellen, meenden wij ook de zoon te mogen vragen hoe het nu met hem gesteld was, daar hij zulk een ernstige ziekte en operatie had ondergaan, en of het ook nog enig nut voor het inwendige had nagelaten?

Ja, het is bij mij zo niet als bij moeder, het was ver weg met mij wat het lichaam aangaat, en ik weet dat ik een moeder had die voor mij bad, maar als u vraagt of dit mij nader tot God gebracht heeft, dat durf ik niet te zeggen; een mens vergeet het weer zo spoedig. Toen ik thuis kwam was ik blij dat alles nog zo goed is afgelopen, en uit kracht van opvoeding dankte ik God daarvoor, maar om eerlijk te zijn, bevind ik mij eigenlijk nog net als voorheen.

Nou vriend, dat is toch wel jammer, er is toch wel alle oorzaak voor om de Heere te zoeken die u uit zulk een zware ziekte weer heeft opgericht. Die het betoond heeft, dat Hij geen lust had in uw dood; dit moet toch wel een bijzondere roepstem voor u geweest zijn; en is de Heere te allen tijde waardig om erkend en geëerd maar ook gevreesd te worden. Ik zou zo denken; nu toch wel in het bijzonder. Hij laat ons nog in het heden der genade, en wij mogen nog leven onder de middelen, gebruik dan die middelen en merk op de roepstemmen en zie het tot Hem te wenden, want tijdelijk en lichamelijk uitgeholpen te worden is groot, maar groter is door Hem uitgeholpen en verlost te worden uit onze geestelijke nood en dood, dat is voor u en mij en ook voor alle mensen zo noodzakelijk, daarom zoek de Heere terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is.

J. van Heteren

Leestafel

Dr. H.F. Kohlbrugge: *Twaalf Twaalfstallen Leerredenen* Deel I: eerste en tweede twaalfstal, gehouden in 1833 en 1846. Uitgave van T. Wever te Franeker.

Dit is een heruitgave, die plaats vindt in samenwerking met de Vereniging tot uitgave van Gereformeerde Geschriften. De vorige druk verscheen in de jaren 1910-1917. De nieuwe druk is geheel gelijk aan de vorige en van dezelfde aantekeningen voorzien. Deze aantekeningen zijn van belang.

Kohlbrugge heeft in 1833 enige preken gehouden. In 1846 verbond hij zich aan de Nederlandse Gereformeerde Gemeente te Elberfeld. In de tussenliggende jaren woonde hij te Utrecht.

De eerste preek, die Kohlbrugge hield, is ook de eerste, die in deze verzameling is opgenomen. Zij handelt over Psalm 45 : 14-16. Over deze Psalm promoveerde Kohlbrugge tot doctor in de theologie.

We leren Kohlbrugge al in deze eerste preek kennen. Hij begint als volgt:

„Hoe wonderbaar is toch de getrouwe God in de Zijner heiligen! Hij maakt hen geheel te niet, opdat *Hij* alleen in hen groot zij. Hij laat hen alles verliezen, opdat *Hij* door hen in waarde worde gehouden. Hij ontnaemt hun alles, opdat Hij alles met *Zichzelf* vergoede. Het doel kennen wij, het is de verheerlijking Zijns Naams, en onze bevestiging en ons duurzaam geluk in en bij Hem. Hij maakt ons gans en al ledige vaten, om ons alleen uit Zijn volheid geheel te vervullen”.

De derde preek handelt over Romeinen 7 : 14: Want wij weten, dat de Wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Deze preek heeft sterk de aandacht getrokken en aanleiding gegeven tot kritiek. Kohlbrugge kon zich goed verdedigen en dat heeft hij gedaan. In het aanhangsel achter de preek komt o.a. ook een gedeelte van een brief van hem voor, waarin Kohlbrugge een en ander over zichzelf mededeelt. Dit is van groot belang voor een rechte beoordeling van deze begaafde en begenadigde prediker. We willen dat uittreksel uit die brief in een afzonderlijk artikel in dit of een volgend nummer van ons blad overnemen.

De neiging is sterk om meer uit de preken over te nemen, maar we moeten het hierbij laten. De preken zijn kostelijk om te lezen. Ze hebben een sterk geestelijke inslag. Naar het ons voorkomt zijn er vele van zeer geschikt voor leediensten. We kunnen het werk van harte aanbevelen. Wellicht hebben we gelegenheid te zijner tijd op deze uitgave terug te komen, wanneer het tweede deel verschijnt. Er komen namelijk in totaal zes delen. De prijs is bij voorintekening f 19,50 per deel. Na de verschijning van het tweede deel — omstreeks 15 maart 1968 — kost het werk f 24,50 per deel. Het is dus van belang spoedig tot aanschaffing over te gaan.

We sluiten ons aan bij de wens van het bestuur van de Vereniging tot uitgave van Gereformeerde Geschriften, geuit in het ten geleide: „Mogen de Twaalf Twaalfstallen Leerredenen ongetwijfeld de machtigste preken van Dr. Kohlbrugge, ruim een eeuw (in het ten geleide wordt

ten onrechte gesproken over een halve eeuw B) nadat zij voor de Nederlands-Gereformeerde Gemeente te Elberfeld zijn gehouden, opnieuw tal van lezers vinden en velen tot rijke zegen zijn!”

De fa. Wever zorgde voor een keurige uitgave.

Gods vrije genade verheerlijkt, bewerkt door M. Nijssse. Uitgeverij Pieters Oostburg.

Dit boekje van 24 blz. handelt over de ziekte en het sterven op jeugdige leeftijd van Mina, de enige dochter van de bekende Ds. H.H. Middel, toen predikant te Middelburg. Het is een bewerking van een brief, die Ds. Middel kort na het sterven op 4 februari 1854 aan zeer geliefde zielevrienden schreef en die hij op aandrang van verscheidene vrienden met een voorwoord uitgaaf. Voór ons ligt een boekje, dat als titel heeft: Eenvoudig verhaal van Gods menigvuldige reddingen uit de grootste noden en Gods vrije genade verheerlijkt in het zalig afsterven van Anna Harmina Middel, dochter van H.H. Middel. Het eerste verhaal gaat over het leven van Ds. Middel zelf en het tweede over dat van zijn dochter. Wij geven de voorkeur aan de beschrijving van Ds. Middel zelf. Bij een bewerking is er altijd het gevaar, dat er iets verloren gaat en dat er iets toegevoegd wordt. Dat neemt niet weg, dat we waardering hebben voor de poging van de bewerker om op een eenvoudige wijze van het leven en sterven van dit meisje te spreken. Van harte hopen we, dat de Heere deze uitgave zegene ook voor jonge mensen tot hun eeuwig heil. Het kost f 0,75.

JAARVERSLAG 1967 van de Ned. Ver. tot bevordering van de Zondagsrust en de Zondagsheligen te Ede.

Het verslag handelt over de werkzaamheden gedurende het tijdvak oktober 1966 - oktober 1967. Het geeft in 48 blz. een duidelijk overzicht van de grote aktiviteit van bestuur en medewerkers.

Eerst komt er een ten geleide van het bestuur, waarin gewezen wordt op de toenemende ontheiliging van de dag des Heeren. De vereniging wil het hare doen om terug te roepen tot het gebod des Heeren.

Dan volgt er een beknopt overzicht van de korrespondentie. Hierna kunnen we kennis nemen van adressen, die aan kolleges van Burgemeester en Wethouders zijn gericht, een overzicht van de adressen van verenigingen enz. aan wie allerlei protesten werden gezonden en een overzicht van enkele binnengekomen reacties. Aan het slot komt dan nog een verslag van de jaarvergadering te Utrecht op 14 januari 1967.

We kunnen de arbeid van deze vereniging zeer waarderen en vragen op deze wijze daarvoor belangstelling. Het lidmaatschap kost slechts f 1,50 per jaar minimaal. Het adres voor de ledenadministratie is Acacialaan 5, Hamersveld.

B.

GRATIS TE VERKRIJGEN

een z.g.a.n. invalide wagen. Inlichtingen: Ds. P. Roos, Hoflaan 63, Middelharnis.

A B C

actie

A - auto's

B - bijbelschool

C - colportagecentrum

Z - ziekenhuis

De grote ABC-Z-actie, waarin allen, die tot onze kerken behoren, zich als één man inzetten voor het zendingswerk in Toradjaland en Vendaland, nadert het hoogtepunt.

In heel het land worden thans fraai gedekoreerde glazen verkocht voor deze actie.

Vraag er uw gemeentelijke ABC-Z-werkgroep om. Alle inlichtingen over deze actie bij: Mej. W. Boerrigter, Diepenveenseweg 5 te Deventer, tel. 05700-17195

BOEKEN

die in de boekbespreking worden aanbevolen, worden graag zonder prijsverhoging FRANKO THUIS geleverd door:

Boekhandel J. Butijn - Woerden

Nieuwstraat 15 - Telef. 03480-2889

Heeft u te kampen met een hardnekkige en hinderlijke HOEST?

Onze slijmoplossende

BORST- EN HOESTKRUIDEN

brachten velen reeds verlichting. Kuur voor een maand f 6,-.

GEEN VERZENDKOSTEN!

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTRAAT 5, HAARLEM

Tel. 023 - 17137

Giro 17811